

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:
http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.
subscriptions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Àlex Milian.

Coordinador: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redac-*
ció), Gemma Aguilera, Lluís Bonada, Xevi Camprubi.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Vanesa
Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardi, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Tomàs Alcoverro (*Beirut*), Mònica
Bernabé (*Kabul*), Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Joan Canela (*Johannesburg*), Jordi Carreras
(*Nova York*), Macià Claramunt (*Castelló*), Miriam
Diez (*Ciutat del Vaticà*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*),
Erena Calvo (*Rabat*), Carlos G. Cano (*El Salvador*),
Ricard González (*Washington*), Joan Antoni Guerrero
(*Andorra*), Pere Habet (*Catalunya Nord*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Iris Mir (*Pequin*),
Jordi Mumbú (*Roma*), Federico Rivas (*Buenos Aires*),
Anna Sàez (*Leida*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma
C. Serra (*Berlin*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Alvar Valls, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà, Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.*

‘Rira bien qui rira le dernier’

Riurà bé qui riurà darrer. És una frase apropiada per a resumir el moment en què es troba el *cas Gürtel*, en el qual primer vam veure imputar el president de la Generalitat Valenciana, Francisco Camps, i tres membres més de l'administració; ara hem vist arxivar el cas per part del Tribunal Superior de Justícia valencià, i, en un futur pròxim, veurem què decideix el Tribunal Suprem, davant del qual la fiscalia ha presentat un nou recurs.

La presumpta *corrupció* del president de la Generalitat Valenciana, Francisco Camps, consistia a haver acceptat regals (vestits) com a pagament d'un tracte de favor per la xarxa d'empreses investigades en el cas. Dos dels tres magistrats han considerat que no hi ha causalitat entre els regals i els contractes de l'administració amb aquestes empreses i és cert que aquesta relació directa no s'ha pogut comprovar. Per tant, ha de prevaler la presumpció d'innocència que qualsevol ciutadà mereix. Però sí que s'ha provat que aquests regals es van fer i Camps els va acceptar —ara, això no ha estat considerat falta o delictes, tot i que l'article 426 del codi penal castiga els regals a funcionaris o càrrecs públics “en consideració a la seua funció”.

El temps dirà si els principals sospitosos de la trama (Correa, Pérez i Crespo) són finalment declarats culpables, si finalment l'ex-responsable de finances del PP és jutjat i si l'opció més lògica per part de la justícia hauria estat no dividir el sumari —com s'ha fet— en un capítol valencià i un de madrileny, sinó haver mantingut la causa unificada. Fins ací la lectura estrictament legalista dels fets.

Una altra cosa és que èticament i estèticament siga acceptable que el president de la Generalitat explique mentides a la ciutadania o accepte regals d'empreses que treballen per a l'administració que encapçala. En primer lloc, la mentida, en qualsevol país democràticament madur, és motiu de moció de censura. Només cal recordar que a l'ex-president dels Estats Units Bill Clinton el van sotmetre a un *impeachment* (pel qual el Congrés processa i jutja el president) no per l'escàndol sexual del cas Lewinsky, sinó per haver mentit a la nació negant que hagués tingut cap relació amb la becària. Francisco Camps ha mentit clarament quan ha dit que no coneixia Álvaro Pérez, *el Bigotes*. I ha mentit clarament —això diu el TSJCV tot i acceptar el recurs del PP— quan ha dit que no havia rebut regals de Pérez i els altres encausats. Dues mentides a tots els ciutadans, davant els micròfons, davant el jutge i a les Corts Valencianes. El president de la Generalitat Valenciana ha exposat la institució que representa al descrèdit. En un temps en què creix la desconfiança cap a la classe política, les institucions i la justícia, Camps no ha fet cap favor a la democràcia.

A més d'aquesta doble mentida, ha quedat totalment clar que el president de la Generalitat Valenciana va acceptar regals —i no únicament els va acceptar, sinó que els va triar, se'ls va emprovar i, en algun cas, els va tornar perquè no el feien lluir tan dignament com pertoca a un president de la Generalitat. El president de la Generalitat Valenciana, amb les seues accions, ha deixat tocada la dignitat de la institució que representa.

La relació d'amistat entre el president de la Generalitat i el president del Tribunal Superior de Justícia, Juan Luís de la Rúa —un dels tres jutges que signen l'arxivament de la branca valenciana del *cas Gürtel*— ha propiciat la denúncia de l'advocat José Luis Mazón, que addueix que aquesta amistat hauria d'haver fet que De la Rúa s'inhibira d'aquest cas. Evidentment, el detall de l'amistat no ajuda a augmentar la confiança en l'equitat de la justícia. Tot i que tampoc no hi ajuda gens l'actitud de la vice-presidenta espanyola María Teresa Fernández de la Vega, que va dir que la fiscalia recorreria contra la decisió del Tribunal Superior valencià, abans que la fiscalia es pronunciara.

Siga qui siga que haja de riure darrer, els uns i els altres han de rectificar en la politització de la justícia i el president de la Generalitat ha de fer què calga per recuperar la dignitat i el crèdit de la institució i el país que representa.